

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

(Πρωτοχρονιάτικη παράδοση)

Δώ και τριακόσια χρόνια, ζουσε σ' ένα χωριό κοντά στη Νυρεμβέργη, μιά φτωχή χήρα με τα δυό της παιδιά, τόν Πέτρο, δεκατριών ετών και τή Χρηστίνα, έννά. Ή μικρούλα Χρηστίνα έμενε πάντα ξαπλωμένη στο κρεβάτι γιατί είχε μιά αδυναμία στα πόδια της και δέν μπορούσε νά περπατήσει. Καί τό καυμένο τό κοριτσάκι θά περνοῦσε πολύ θλιβερή ζωή, άν δέν είχε τόν αδελφό της πού κύτταζε με κάθε τρόπο νά τήν διασκεδάξη καινά τήν παρηγορή. Ένα χειμώνα, τς παραμονές τής Πρωτοχρονιάς, ο Πέτρος παραήρησε πως ή αδελφούλα του άρχισε νά στενοχωριέται και νά πλήττει, γιατί τα παλιά παιχνίδια της είχαν πειά χαλάσει και ή μητέρα της δέν μπορούσε νά της αγοράση καινούργια.

Τότε τό καλό παιδί σοφίστηκε νά κάνη μιά έκπληξη στην αδελφή του και νά κατασκευάση μόνος του μερικά παιχνιδάκια για νά της τά χαρίση για δώρο τής Πρωτοχρονιάς. Με τό συγιά του λοιπόν έκοψε από ένα κομμάτι μαλακό ξύλο ένα πλήθος μικρά ζωάκια, άλογα, γαϊδούρια, άρνια κλπ. Καί στο τέλος για νά συμπληρώση τό παιχνίδι του, ο μικρός τεχνίτης κατασκεύασε κι' ένα ξύλινο σπιτάκι επάνω σέ μιά θάρκα, πού παρόστανε, νά ποῦμε, τήν Κιβωτό του Νώε και πού μέσα σ' αυτήν χωρούσαν όλα τά ζωάκια.

Τό θράδυ τής παραμονής τής Πρωτοχρονιάς, ο Πέτρος πρόσφερε τό δώρο του στην αδελφή του. Ή μικρούλα ένθουσιάστηκε και δέν έχόρτανε νά καμαρώνη τά ζωάκια. "Εξαφνα χτύπησε ή πόρτα και όταν ή φτωχή χήρα έτρεξε ν' άνοιξη, παρουσίαστηκε μπροστά της ένας ξένος κύριος και τήν παρακάλεσε νά τόν φιλοξενήση για κείνη τή θραδυά, γιατί με τήν κακοκαιρία δέν μπορούσε νά εξακολουθήση τό ταξίδι του.

Φυσικά όλοι μέσ' στο σπίτι προθυμοποιήθηκαν νά τόν περιποιηθούν και όταν ο ξένος κάθησε μπροστά στο τζάκι παρατήρησε τά παιχνιδάκια με τά όποια έπαιζε ή Χρηστίνα και έδειξε μεγάλην έκπληξη, όταν έμαθε πως τά είχε σκαρώσει ο Πέτρος. Τήν άλλη μέρα, φεύγοντας ο ξένος, παρακάλεσε

τόν Πέτρο νά του δώση μερικά μαζί του για νά δείξη στην πόλι και ύστερα από λίγες ήμέρες γύρισε πίσω, φέρνοντας στον Πέτρο μιά μεγάλη παραγγελία Κιβωτούς του Νώε, όμοιες σαν κι' αυτήν πού είχε κάνει για τήν αδελφή του. Ή παραγγελία έκτελέσθηκε και είχε τόση μεγάλη έπιτυχία πού άρχισαν νά έρχονται βροχηδόν νέες Σέ λίγον καιρό έβγαλε τόσα χρήματα πού άνοιξε ένα μικρό εργαστήριο για νά κατασκευά-

ξη τά παιχνίδια του και τό πρώτο πού έκανε μόλις, μάζεψε ένα σημαντικό ποσόν, ήταν νά πάη τήν αδελφή του σ' ένα μεγάλο γιατρό, πού τήν έκανε καλά. "Ετσι ο μικρός Πέτρος, πού έκανε τά άφελή και πρωτόγονα εκείνα παιχνιδάκια για νά διασκεδάξη τήν άρρωστη αδελφούλα του, έσωσε όλόκληρη τήν οικογένειά του από τήν δυστυχία κι' ακόμη έγινε άφορμή νά αναπτυχθή στην Νυρεμβέργη μιά λαμπρή βιομηχανία παιδικών παιχνιδιών, πού εξακολουθεί ως σήμερα ακόμη νά ακμάζη.

Τό δώρο του Μπεμπέ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΗΣ

"Ο Μίμης δέ' ήθελε νά του πειράζουν τα παιχνίδια του. "Όταν ο αδελφός του, ο Κωστάκης έμπαινε στην κάμαρά του, τά έκρυβε γρήγορα-γρήγορα στο συρτάκι. "Όταν πάλιν ή αδελφούλα του ή Νίνα του έπαιρνε καμμιά φορά τόν Καραγκιόζη του, ο Μίμης θυμωνε και τόν άρπαζε από τά χέρια της.

Τήν Πρωτοχρονιά, ο νουνός του Κωστάκης πού ήταν ένας πολύ καλός και πλούσιος κύριος του έκανε δώρο ένα θαυμάσιο μηχανικό άλγο. Φαντασθήτε τή χαρά του! Στην στιγμή ο Κωστάκης τό καθάλλικεψε κι' έκανε πέντε-έξη φορές τή θόλτα του περιβολιού τους. Ή Νίνα τόν έβλεπε νά τρέχη έτσι και χτυπούσε τά χέρια της από τή χαρά της. "Ο Μίμης τόν έβλεπε κι' αυτός, μα δέν έλεγε τίποτε.

"Αφού ο Κωστάκης χόρτασε πειά περίπατο, κατέθηκε από τό άλόγο του και έβαλε επάνω σ' αυτό τή Νίνα.

"Ο Μίμης ήθελε κι' αυτός, τό ήθελε πολύ ν' άνέθη σ' εκείνο τό άλόγο με τίς ρόδες, μα δέν τολμούσε νά τό ζητήση από τόν Κωστάκη.

"Όταν τελείωσε ή Νίνα τόν περίπατό της, ο Κωστάκης φώναζε τόν αδελφό του. "Ο Μίμης έτρεξε με προθυμία. Μα τή στιγμή πού σήκωνε τό πόδι του για ν' άνεβή επάνω, στάθηκε έξαφνα και άρχισε νά κλαίη.

— Γιατί κλαίς; τόν ρώτησαν ή Νίνα κι' ο Κωστάκης.

— Γιατί σεις είσαστε καλοί μαζί μου. Μου δίνετε τά παιχνίδια σας, ένω έγώ δέν σας δίνω τά δικά μου, άπήντησε ο Μίμης.

— "Ανέβα, αδελφούλη μου, είπε ο Κωστάκης. Μιά και τό καταλαβαίνεις από τώρα και μπροστά δέν θά τό ξανακάνης.

"Ο Κωστάκης είχε δίκη. "Από εκείνη τήν ήμέρα ο Μίμης έμοιραζόταν πάντοτε τά παιχνίδια του με τ' αδελφάκια του και τούς μικρούς του φίλους. Καί από τότε είχε πολύ πιο ευχαριστημένος από πριν πού τά κρατούσε όλα μόνο για τόν εαυτό του.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ... ΑΤΥΧΗΜΑ!

Κατά τήν έκτύπωση του προηγούμενου φύλλου του «Μπουκέτου» διελύθη ο τελευταίος στίχος του τελευταίου τετραστίχου του παιδικού τραγουδιού «Βράδυ». "Ο στίχος αυτός έχει ως εξής:

"Ο γρούλος τραγουδά